

אטארי ומ"סינימ"ליז

מכל הדמויות הציבוריות, הדמות האנתונית ביותר

במדינה

העם

סוגל התקופה

כמו המון לאומני, הקרנף הוא תוקפני, קצריראייה, עצלן, הספמך ובדתי-צפוני

מאז כתב יוג'ן יונסקו את מחזהו הקרנף פ"מ, הפכה החיה האפריקאית סמל ההמון הפרוע, הנוהר אחרי מנהיגים רודניים. עם עלות הליכוד לשילטון בישראל, חדר המושג גם ארצה. אויבי הליכוד מדברים על "מישטר הקרנפים", ועל "התקרנות" של המדינה. **50 קמ"ש** - הסמל נבחר במידה רבה של צדק. כי הקרנף הוא "החיה הטמפר" מנטית ביותר עלי אדמות", ומבחינה זו אין הבדל בין הזכרים והנקבות של הגזע. הוא סחדני ותוקפני כאחד, מהיר-חימה ובלתי-צפוי. אין לדעת מראש כיצד יתנהג. ואת מי יתקוף. הוא יכול לעמוד על מקומו במשך שעות, מבלי לזוז - ולפתע לזנק ולתקוף חיה אחרת, בלי כל סיבה הנראית לעין.

כאשר הוא רץ, במהירות שהיא מפליאה בהתחשב במיבנה המגושם של גופו (50 קילומטר לשעה), הוא יכול לעקור כל מה שעומד בדרכו - עצים, גדרות, משאיות, רכבות ובני-אדם.

בצורתו המגושמת, מזכיר הקרנף חיה קדמונית. הוא מתאים כסמל להמון ה"תוקפני, המוסט עלידי דמגוג קנאי, גם בתכונה אחרת: קוצר-ראייה. הקרנף רואה רק למרחק של שמונה מטרים. הוא סומך יותר על חוש הריח והשמיעה.

הנשק המסוכן שלו הוא הקרן, או שתי הקרניים שבמרכזו ראשו. אין הן עשויות מעצם, כפי שנדמה, אלא מסיבי שערות, המלבינות והמתקשות. הקרן הארוכה ביותר של קרנף שחור מגיעה לאורך של מטר ושלושים, ואילו קרנו של קרנף לבן יכולה להגיע למטר וחצי.

הקרן אינה נשברת כאשר היא נתקלת בעץ, בשיא המהירות. אך אם תיפגע עלידי כדור, עלול הקרנף לקרוס תחתיו המום לכמה שניות. המכה מועברת ישר

למוח, והכדור הפוגע בקרן יכול לגרום זעזוע-מוח. **18 ירחי הריון**. השבוע עמדו חיי ישראל בסמין הקרנף.

ראש-הממשלה שכב חולה בבית-החור לים, בלא יכולת לעבוד, והציבור האמין אך בקושי להודעות האופטימיות הקצובות של רופאיו. הממשלה התכנסה ובירברה. כל מילה שנאמרה עלידי שר, בהיעדר הבוס, הודלפה אל הטלוויזיה עוד לפני שיצאה מפיו, והמחזה המביש אך הזכיר לישראל כי היא מנוהלת בידי חבורה של אפסים, מלבד שני הגיסים המתקוטטים - שרי הביטחון והחוק (ראה להלן).

בנוף שומם זה, היתה הופעתו של ה"קרנף רצויה וסימלית.

אטארי (בסוואהילית: סכנה) נולד בג'ן הסאפארי שברמת-גן, במזל טוב, לאמו מ"סינימ"ל, 27, קרנפה לבנה בת 9 (גיל השווה ל-27 שנים בחיי אדם), אחרי הריון של שנה וחצי ולידה של שעה וחצי. יהיו דרושות לו חמש שנים כדי להתבגר. בעידן הקרנפים, אטארי הקטן (40 קילוגרם) הוא דמות אנתונית יותר מאשר רוב הדמויות, המאכלסות עתה את טורי-החדשות.

השלום

אותה הגברת

בשינוי האדרת ?

האמריקאים אינם יכולים

לכבד את התחייבותם,

אך זה היה ברור מראש

"כשביל מה אנחנו צריכים את זה בכ"ל?" רטן עזר וייצמן בישיבת הממשלה. גישתו של שרה-ביטחון ידועה. היא עיקר בית מאז היום הראשון של יוזמת אנוור אל-סאדאת. עיקרה: לא צריכים מתווכים בין ישראל ומצרים. כל גורם שיחצוץ בין הצדדים, רק הרע. מוטב ששני הצדדים יהיו סמוכים זה לזה, במגע ישיר. או יצטרכו לפתור את כל הבעיות בעצמם, מתוך רצון טוב. לא תהיה להם ברירה. יתכן כי הדבר נובע מביטחוננו העצמי של וייצמן, שידוע כי הוא מוצא בנקל שפה משותפת עם המצרים בפרט, ועם הערבים בכלל.

זיג-זאגים. גישתו של משה דיין עיקר בית פחות. כמו תמיד, חושב דיין בניגוד

ואגים, כשהוא משנה את עמדותיו חליפות. במשך שנים הטיף דיין נגד התערבות האו"ם בענייני המרחב. אולם במהלך יור מת אל-סאדאת שינה את טעמו. הוא היה אחד המטיפים להישארות כוח-החירום של האו"ם בסיני כדי לפקח על מהלכי-השלום. לשונות רעות טוענות כי חילוקי-הדעות בין שני הגיסים-לשעבר, מושפעים גם מ"תפקידיהם": אם יהיה מגע ישיר בין הצבא המצרי וצה"ל, יהיה שרה-ביטחון אחראי עליו באופן טבעי, ואילו הטיפול בכוח-האו"ם ייכנס, גם הוא, באופן טבעי, לתחום האחריות של שרה-החוק.

על-כל-פנים, בשבוע האחרון היה דיין טרוד מאד בבעיית האו"ם. וייצמן נשאר אישי לה. בעיניו, זהו רוב מהומה על לא מאומה.

מחוקץ לאו"ם. הבעייה התעוררה כאשר התברר כי אי-אפשר להאריך את תקופת-הכהונה של כוח-החירום של האו"ם בסיני. כוח זה כפוף למועצת-הביטחון, כדי להאריך את התקופה, דרושה החלטה של המועצה. על החלטה כזאת יש זכות-וטו לברית-המועצות, אך למוסקבה אין כל עניין להקל על הסכם-שלום שאין לה חלק בו, והמכוון נגד האינטרסים שלה במרחב.

כל הבעייה תמוהה במיקצת. אפשר היה לנחש מראש כי מוסקבה תטיל וטו. אם כן, מדוע לא דאגו הצדדים להאריך מראש את המנדט של כוח-החירום לתקופה ארוכה, למשל לעשר או לחמש שנים, לפני שחתמו על הוזה-השלום?

תחת זאת הוסכם כי ארצות-הברית תקים כוח בינלאומי, מחוקץ לאו"ם, אם אי-אפשר יהיה להאריך את המנדט של הכוח. "הבחורים שרצו". השבוע הוכח שוב שאין טעם לחתום על סעיפים, מבלי לבדוק מראש אם הצד השני אכן יכול לעמוד בהתחייבויותיו.

המועד הגיע. ברית-המועצות הודיעה כי תטיל וטו על הארכת המנדט של כוח-החירום. על ארצות-הברית היה לכבד את התחייבותה ולהקים כוח בינלאומי, והנה הסתבר כי אין לה אפשרות כזאת.

ממי יהיה מורכב הכוח הבינלאומי? מאז ויאט-נאם אין לציבור האמריקאי כל חשק לשלוח את "הבחורים שלנו" אל מעבר לים. זהו מעשה בלתי-פופולרי, והנשיא ג'ימי קארטר הוא יותר מדי חלש מכדי ש"י" יוכל לכפות מעשה כזה על הציבור הסרבני. ואילו מדינות אחרות, נוטות עוד פחות לשלוח כוחות להרפתקה כזאת. מדינאי העולם תממי-דיעה ביניהם כי החווה הישראלי-מצרי-אמריקאי נולד בסמין של כ"י-

שלו. העולם הערבי כולו קם עליו. ברור כי לא יחזיק מעמד לאורך ימים אם לא ייפתח דף חדש, ואם הפלסטינים לא יוכנעו לעניין ביחד עם המדינות הערביות האחרות וברית-המועצות.

כל עוד זה אינו ברור, אין לשום מדינה עניין להיות מעורבת בעסקי-ביש. הדעה היא: זוהי פאשלה של ג'ימי קארטר ואין טעם להתעסק בה.

שוב במרכז. האמריקאים המציאו פא-טנט חדש: משקיפי האו"ם יתוגברו וימלאו את מקום כוח-החירום.

לכאורה זה אותו הדבר: סוג אחד של אנשי-או"ם במקום סוג אחר של אנשי-או"ם. אולם יש הבדל: המשקיפים כפויים למוכיר הכללי, הכפוף לעצרת הכללית. שם יש השפעה לברית-המועצות ולגוש הערבי.

יתכן שיש בכך דווקא תועלת, בעיני האמריקאים. זוהי דרך להכניס את הסובייטים והערבים למיסגרת השלום, בדלת האחורית, ובצורה בלתי-מחייבת. ברור כי מוסקבה עצמה הסכימה לעניין, מאחרי הקלעים.

אך אצל דיין נדלקה גורה אדומה. אין הוא רוצה בסובייטים ובערבים. בהעדר ראש-הממשלה החולה, הוסיף לנהל מילי-חמתי-מלים חריפה נגד ההצעה האמריקאית.

אלה התרגזו. ג'ימי קארטר נמצא בצרות קשות אחרות. ממשלתו נתונה במשבר חמור. התקפה ישראלית - ההופכת, כימד עט אוטומטית, להתקפה יהודית על קאר-טר, יכולה להכאיב, ובוודאי להרגיז.

הנהגה הראשון היה דיין עצמו. הוא הוזמן לארצות-הברית, כדי לנהל משא-ומתן. כך השיג לפחות תועלת אחת: הוא עומד שוב במרכז העניינים. ולעניין עצמו, תימצא בוודאי פשרה, סביב משקיפי-האו"ם. פשוט אין ברירה.

פרשות

מדוע התערב

היועץ המישפטי ?

פרקליט מחוז תל-אביב

יחליט אם המישפטי

תפתח בתקירה נגד יובל נאמן

היועץ המישפטי לממשלת-ישראל, הרפרופסור יצחק זמיר, הורה לראש מחלקת (המשך בעמוד 44)